

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΟΝΤΙΣΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

ΉΤΑΝΕ πέρα τρανή μιὰ χώρα
Μὲ χίλια πλοῦτη καὶ κάλλη χίλια,
Μὰ κάποιος Μοίρας μαύρης ἢ ζήλεια
Τήνε ξεγράφει, τῆς στέλνει μπόρα.

Τὸ νεροπόντι πῆρε τὴ χώρα,
Ἄνθρώπους, σπίτια, δέντρα τραβάει,
Σύριζα ἀρπάζει, κ' ἡ χώρα πάει.
Ἡ πλουμισμένη, ἐσδύσθη τώρα.

Σωρούς 'ς τὸν κάμπον ἄσπρα λιθάρια,
Τώρα ὁ διαβάτης σὰν ἀγναντεύη,
Καὶ τὴν ὠραία χώρα γυρεύη,
Βλέπει μὲ δάκρυα γιὰ μόνον ἀχνάρια.

Μνήσκει μονάχο τὸ κοιμητῆρι,
Ποῦ ἀπὸ χρόνια 'ς τὰ μάρμορά του,
Τόσοι σὲ ὕπνο γλυκὸ θανάτου
Βαθειὰ ἀποκάτου εἶχανε γύρει.

Δυὸ νεκροθάφτες, σκυφτοὶ δυὸ γέροι,
Ζοῦν ἐκεῖ μέσα, ποῦ ὅλη τὴ ζῆσι,
Πίσω στὸλόρθο τὸ κυπαρίσσι,
Στῆναν, οἱ δόλιοι, Χάρου καρτέρι.

Ἄκοῦς κεῖ κάτω τὸ νεκροθάφτη ; . . .
 Μὲ τὴν ἀξίνα του πάντα σκάδει . . .
 Μὰ πλειὰ δὲ θάδει, μόνο ξεθάδει,
 Θαμπὸ καντῆλι ἔς τὸ μνημα ἀνάφτει.

Τὸν νεκροθάφτη ἐκεῖνον πέρα
 Βαθειὰ σὲ λάκκο θενά τὸν βάλῃ
 Ὁ ἄλλος γέρος μ' ἀξίναν ἄλλῃ,
 Ἡ μὲ τὴν ἴδια, καμμιὰν ἡμέρα.

Σὰν ἀποστάση κι' αὐτοῦ τὸ σῶμα,
 Θὰ τύχη χέρι καλοῦ διαβάτη
 Νὰ τοῦ ἀναπαύση τὴ γρηὰ τὴν πλάτη.
 Στὸν ἄλλο δίπλα, μέσα στὸ χῶμα

Θὰν τοὺς ἀνάψῃ τότε μὲ πόνο
 Ἄπὸ ἄλλο τάφο θαμπὸ καντῆλι,
 Νὰ φωτιστοῦνε οἱ δύο φίλοι,
 Οἱ νεκροθάφτες, μιὰ νύχτα μόνο . . .

Γιατί τάγερὶ θενά φυσήση
 Σιγὸ, κ' ἡ χώρα ἡ πλουμισμένη,
 Ἡ μαύρη χώρα ἡ ποντισμένη,
 Μ' ἐν ἄχ! τοῦ λύχνου μεμιᾶς θὰ δούση.

(1896)

ΑΓΙΣ ΘΕΡΟΣ